

NYCKELN

När jag som tonåring kom till tro i den lilla kyrkan på landet och valde att gå med i församlingen fick jag en nyckel. Med ett varmt handslag och leende ögon lades en guldfärgad nyckel i min hand och jag minns känslan av att ta emot den. Metallen som hunnit bli varm av händerna som hade hållt den, axet med sina utskjutande delar som skulle haka in i låset till ytterdörren och så den gyllene färgen som symboliserade att det inte var vilken nyckel som helst utan det här var nyckeln till kyrkan där min tro hade hittat ett hem. Jag minns den dagen än i dag. Inte för att det egentligen var en särskilt märkvärdig nyckel, men för att den nyckeln öppnade en värld för mig.

Jag är inte uppvuxen i ett kyrkligt hem och den kristna tron har inte spelat en särskilt aktiv roll i min barndom, men jag minns att vi då och då bad barnabönen. Jag minns hur mamma kom in och lade sig bredvid mig i sängen på kvällarna och i skydd av mörkret bad vi ”Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är. Vart jag mig i världen vänder står min lycka i Guds händer. Lyckan kommer, lyckan går ...” Men sen gjorde vi om avslutningen och fortsatte med ”... den Gud älskar lyckan får. Lyckan kommer till: ... ” och så följde en uppräknings av viktiga människor i våra liv. ”Lyckan kommer till mamma, till pappa,

mormor och morfar, Anders och Agneta ..." osv. osv. ända tills vi inte orkade rabbla namn längre eller mamma tyckte det var dags för mig att sova. Då avslutade vi med "... och alla andra som vi känner, Amen."

Kanske var det den bönen som kom att påverka mig mer än jag har förstått, eller så var det mammas omsorg, men oavsett vad så har jag nog alltid haft någon form av barnatro. Kanske är det ett nedlagt sökande som finns i oss alla, eller så var det bara jag. Men det är som att jag ända sedan jag var liten har velat tro att det finns mer i livet än bara det vi ser. Önskat och hoppats att det finns någon som hör mig i min ensamhet och att allt det jag gör och tänker inte är helt förgäves och att när jag dör är detta inte slutet.

Men det var först när jag flyttade från Göteborg och ut på landet som 10-åring som jag hittade kyrkan för det var då jag började i scouterna. Det var inte ett särskilt medvetet val, men som barn i den lilla byn långt ifrån något samhälle var enda sättet att hålla på med någon form av fritidsaktiviteter att välja en som någon annan i byn också ägnade sig åt. På så vis kunde nämligen föräldrarna turas om att skjutsa. Det resulterade i att det egentligen bara fanns två val för mig, fotboll eller scouterna. Då jag hade fler vänner i scouterna än i fotbollen var valet inte särskilt svårt. Inte heller särskilt fromt. Jag kan inte säga att det var för att jag sökte Gud som jag kom till kyrkan. Det var inte för att jag kände mig vilsen och behövde en tro, utan det hade enbart att göra med att jag ville lära känna vänner och ha ett sammanhang. Men där, i den lilla Missionskyrkan i Guntorp hittade jag hem. Där fick jag vänner, jag fick vara med om roliga aktiviteter och jag fick en familj. För där fanns det vuxna

som såg mig. Ledare som trodde på mig och fick mig att känna mig älskad och välkommen. Där fanns en plats för mig.

Varje onsdagskväll spenderades i den där kyrkan och så småningom kom det att bli mer än så då jag själv blev ledare, konfirmerades och började i tonårsverksamheter. Någonstans längs vägen hittade jag Jesus. Han var där, i Siris varma röst när hon berättade bibelberättelserna för scoutpatrullen. Han var i samtalet runt tekopparna i soffan på tonårskvällarna. Han var närvarande under träbänkarna i kyrksalen där vi så ofta gömde oss under mörkerkurragömman och han fanns bakom skranket på estraden där jag så många gånger stått med ljus i hand och sjungit luciasånger. I denna kyrka har jag lekt, sovit, gråtit och skrattat, och framför allt har jag fått växa. I mig själv, i min tro och som människa.

Där hittade jag hem och där hittade jag Jesus.

Och när jag hälsades välkommen som medlem in i den lilla församlingen fick jag en nyckel som med all tydlighet visade mig att detta inte bara var en plats där jag var gäst eller åskådare. Detta var mitt hem. Och jag fick vara en av ägarna till kyrkan.

Trots att jag var ny i tron och oerfaren i livet gavs jag tilltro att vara med och äga den kyrka som var min. Inte bara när det gäller lokalerna utan även formandet av gudstjänster, verksamheter, byggnaden och andra beslut. Att vara med i församlingen var ett bemyndigande. Jag tilläts växa i ledarskap och ansvar, testa nytt och misslyckas och jag upplevde att mina åsikter och gåvor vägde lika tungt som de som varit med i 40 år.

Det gjorde något med mig. Kanske är det en av alla anledningar till att jag envist fortsätter att tro på församling. För jag

har sett vad det kan vara och hur mycket det kan betyda för en människa. Ett hem. En familj. En plats där hela livet kan rymmas. Alltifrån rastlösa barnben och förvirrade tonårstankar till moget ledarskap och vuxenblivande. I en salig och spretig röra där var och en gör så gott en kan. Där Jesus själv är mitt i alltihop. Älskande, utgivande och leende. Det är så jag föreställer mig det. Det var så jag upplevde det.

När jag ser tillbaka på min uppväxt i den där lilla Missionskyrkan på landsbygden är det med ett visst rosa filter. Jag är fullt medveten om att även den församlingen hade, och ännu har, sina utmaningar och brister. Det är trots allt människor i all sin mänsklighet vi talar om. Men för mig som tonåring var det vackert att få en plats. Det var stort att få bli inkluderad och ha vuxna att inte bara ta rygg på utan dela livet med. Det betydde allt. Och jag är övertygad om att jag kanske aldrig hade hittat en tro om det inte vore för dem. Jag hade nog aldrig blivit pastor om det inte vore för dem. Och jag hade definitivt inte trott och älskat församling så mycket som jag gör om det inte vore för Eva och Staffan, Siri och Gunnar, Britta, Stefan, Anna, Peter, Ingrid med flera. De som gjorde att jag tidigt fick se att kyrka och församling är så mycket mer än bara en byggnad och en verksamhet – det är människor. Och tillsammans är vi en del av Guds familj.

Det gör något när en ung människa får bli sedd. När man som ung får vara med och ta ansvar, bli delaktig och växa i tro och ägandeskap. Det gör något med ens perspektiv, självförtroende och lärjungaskap. Att få ta rygg på andra, men också få vara med själv. För mig var det fullkomligt avgörande och ända sen dess har jag nog längtat efter att få ge vidare lite av det som

mina ledare gav mig. Få förmedla vidare den tro som har burit mig och vara med och skapa den typ av församling som jag fick vara med om som ung.

Inom ungdomsförbundet Equmenia jobbar man med något som heter Växa i Tro. Det är en plan som skildrar hur vi kan möta barn och unga i olika åldersfaser och vad som behövs för att en ung människa ska kunna hitta en tro och sedan växa i den. Planen bygger på fyra grundstenar som är genomgående genom alla åldrar. Dessa är Berättelser, Relationer, Upplevelser och Delaktighet. Kortfattat kan man säga att det innebär att man som ung behöver få med sig *berättelserna* som både handlar om bibelns berättelser och vittnesbörden om vad Gud gjort och gör i andra människors liv. Man behöver få höra om Guds stora gärningar, att Bibeln erbjuder en tolkningsram för livet och att den kristna tron på Jesus håller och bär genom människors liv än i dag. *Upplevelser* handlar om att barn och unga behöver ges utrymme för att erfara Gud och få det vi kallar gudsmöten. Vi som kyrka behöver skapa platser där unga bjuds in att be, lovsjunga och på andra sätt göra upplevelser där tron inte bara blir intellektuell utan även får ta plats i hjärta och kropp. Det är bland annat därför läger är en viktig del i tron när man är ung. Där ges utrymme för gudsupplevelser och andliga erfarenheter när man kommer i väg från den vanliga vardagen. Det handlar inte om att söka känslökickar, utan snarare om att det finns en dimension av mystik och andlighet som endast kan begripas genom kropp och hjärtat. Det sker något när Gud får röra vid oss, inte bara i förståndet utan också i det inre livet.

Förutom dessa två delar som kanske tycks självklara då de ju tydligt knyter an till det andliga och kristna, är det minst lika

viktigt med de sociala bitarna som handlar om relationer och delaktighet. Det räcker inte med att teoretiskt höra om Jesus och sedan ta beslut till frälsning. Utöver det behöver man ha ett socialt sammanhang att sätta in tron i för att förbli i tron och växa i lärjungaskap. Det krävs att man får *relationer*, känner sig sedd och lyssnad till. Att man får människor att ta ryggen på och ett sammanhang där man upplever att man är älskad och respekterad för den man är. Man brukar ibland tala om att det krävs fem till tio personer för att leda en människa till tro. Det innebär att man behöver möta mellan fem och tio personer som är troende och som delar med sig av den tron innan man själv är redo att ta emot Gud i sitt liv. Jag tror att du vet vilka de är i ditt liv om du tänker efter. Människor som på olika sätt lämnat avtryck och som visat på tro i ord och handling.

Det är också så att de vi möter i vår barndom kommer att prägla våra värderingar och vårt sätt att förhålla oss till oss själva och vår omvärld mer än något annat. De av oss som därför fått föredömen som visat på en kristen tro redan i barnaåren – föräldrar, söndagsskollärare, scoutledare, en farmor eller liknande – har en snabbare väg till att ta ett beslut till tro.

De som däremot inte har fått det naturligt från barnsben, vilket gäller de flesta av dagens invånare i Sverige, är vägen tyvärr lite längre. Det innebär att man behöver möta dessa fem till tio personer som vuxen och det kommer kanske inte lika naturligt. I ett samhälle som Sverige där tron ofta ses som en privatsak är det sällan vi pratar med varandra om det. Det gör att man kan möta flera andra personer som bär en tro utan att egentligen veta det eller få möjlighet att prata om det. Och om det stämmer att man behöver möta flera olika personer med

en tro för att själv så småningom ta ett beslut till tro innebär det att vägen till tro för många är lång.

Det finns så klart undantag. Det finns berättelser om människor som kommit till tro efter att endast ha läst Bibeln. Eller de som har mött Jesus i drömmar. Det finns de som bara möter en enda människa som är kristen och det räcker. Vi ska aldrig underskatta Guds kraft och agerande. Men för de flesta är det en resa som förutsätter relationer till flera olika människor och det gör att det tar tid.

Dessutom räcker det inte med att man möter människor i sin resa *till* tro, det krävs även ytterligare relationer för att man ska bli kvar. Precis som det krävs fem till tio personer för att komma till tro krävs det fem till sju personer för att en människa ska bli kvar i församlingen och den kristna gemenskapen. ”Det krävs en by för att uppfostra ett barn” sägs det och kanske är det samma sak när det gäller den kristna kyrkan – att det krävs en församling för att växa i barnskapet hos Gud. Därför är relationerna avgörande. Men även *delaktigheten*. Att man får vara med och bidra, pröva sina gåvor, få vara en del av helheten. Kanske är detta särskilt viktigt som ung då mycket handlar om att förstå sig själv, sin världsbild och var man hör hemma. Då blir frågan om delaktighet och tillhörighet oerhört viktig och att den kristna tron och församlingen inte är något man konsumerar utan blir delaktig av. Det är familj.

Jag hade själv aldrig älskat församling så mycket jag gör om det inte vore för att jag fick en plats i Guntorp. En plats där andra såg mig, trodde på mig och lyfte mig. Jag hade aldrig varit pastor och ledare i dag om det inte vore för att människor längs

min väg som ung och sedan vuxen vågade ge mig förtroende. I min roll som ungdomsledare, under åren som student, i mina första trevande försök som pastor har jag gång på gång fått vara med om att andra ledare och förebilder har uppmuntrat mig, utmanat mig och vågat ge mig mandat och ansvar. De har också burit mig när jag har fallit, hållit mig tillbaka när jag sprungit för fort men mest av allt stått bakom min rygg och varit beredd att visa mig tillit. Gett mig en plats. När det sker växer man. I den jordmånen kan rötter få gräva sig djupare och även de mest osäkra människor kan få bära frukt.

Berättelser, Upplevelser, Relationer och Delaktighet är grundstenar hämtade från arbetet med barn och unga, men det är giltiga i alla åldrar. Även som vuxen behöver man berättelserna om tro, upplevelserna av Gud samt relationer och delaktighet i den kristna församlingen för att hitta en tro och växa i den. Det är grundläggande och egentligen väldigt simpelt då det inte förutsätter en speciell metod, liturgi eller verksamhet. Det är något vi alla kan göra och arbeta med oavsett storlek på församling eller resurser.

För det är skillnad på att vara med i en församling och att äga den. Medlemskap kräver inte mycket, men ägandeskap handlar om bemyndigande. Det är att bekräfta en annan människas tro och kompetens och ge tillit. Att se att alla i församlingen har något att bidra med som berikar helheten, även om det är på annat sätt än jag själv föredragit. Att ge ägandeskap handlar också om mod. Att ibland, eller rent av ofta, våga släppa taget om hur vi alltid gjort för att ge rum för något nytt.

Det är att ge någon en guldfärgad nyckel.